

## Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 23, 2025

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

### INHOUDSOPGAVE

#### Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1121](#) 15-07-2025

Heeft de rechtbank haar beschikking toereikend gemotiveerd gelet op wat de raadsman bij behandeling van het klaagschrift in de raadkamer heeft aangevoerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1120](#) 15-07-2025

Heeft het hof ten onrechte de vordering tot vergoeding van de schade en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel opgelegd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1087](#) 08-07-2025

Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1090](#) 08-07-2025

Is de verjaring gestuit door het opnemen in BETIP-systeem van gegevens over ten laste van de verdachte gewezen uitspraak?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1092](#) 08-07-2025

Uitleveringsverzoek.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1046](#) 08-07-2025

Zijn rapporten van deskundige voldoende recent om afwijzing van verzoek te kunnen dragen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1071](#) 08-07-2025

Voldoet het beslag aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1073](#) 08-07-2025

Heeft het hof ten onrechte het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afgewezen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1074](#) 08-07-2025

Had de verdachte wetenschap van de aanwezigheid van het wapen in de rugzak?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1094](#) 08-07-2025

Kon de rechtbank oordelen dat de verbeurdverklaring niet hoogst onwaarschijnlijk is?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1096](#) 08-07-2025

Heeft de verdachte de aangiften omzetbelasting 'onjuist of onvolledig' gedaan?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1103](#) 08-07-2025

Verrassingsbeslissing en bewijsklachten.

RECHTSPRAAK

## **Heeft het hof ten onrechte de vordering tot vergoeding van de schade en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel opgelegd?**

### ***Heeft het hof ten onrechte de vordering tot vergoeding van de schade en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel opgelegd?***

Het cassatiemiddel klaagt over de gedeeltelijke toewijzing in verband met het onder 1 bewezenverklarde door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de [benadeelde] en de in verband daarmee opgelegde schadevergoedingsmaatregel.

Het hof heeft de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij als gevolg van de onder 1 bewezenverklarde belaging met als pleegperiode 13 januari 2022 tot en met 21 maart 2022 toegewezen tot een bedrag van € 2.500, vermeerderd met de wettelijke rente. Dat oordeel is ontoereikend gemotiveerd. Daarbij is van belang dat uit de overwegingen van het hof niet kan worden afgeleid op welke in artikel 6:106 BW vermelde grond en op welke door het hof vastgestelde omstandigheden het hof de toewijzing van de vordering van de benadeelde partij heeft gebaseerd. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de stukken die door de benadeelde partij zijn overgelegd ter onderbouwing van de door haar geleden schade dateren van (ruim) voor het onder 1 bewezenverklarde feit. Dat brengt mee dat ook de oplegging van de in artikel 36f Sr voorziene maatregel niet in stand kan blijven (vgl. HR 18 juni 2019, ECLI:NL:HR:2019:901).

Het cassatiemiddel slaagt.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 15-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1120

**Zaaknummer:** 23/00988

**Rechters:** V. van den Brink, T. Kooijmans en R. Kuiper

**Advocaten:** Th. J. Kelder

**Wetsartikelen:** 6:106 BW en 36f Sr

RECHTSPRAAK

**Heeft de rechtbank haar beschikking toereikend gemotiveerd gelet op wat de raadsman bij behandeling van het klaagschrift in de raadkamer heeft aangevoerd?**

***Heeft de rechtbank haar beschikking toereikend gemotiveerd gelet op wat de raadsman bij behandeling van het klaagschrift in de raadkamer heeft aangevoerd?***

Het cassatiemiddel klaagt dat de ongegrondverklaring van het klaagschrift, gelet op wat door en namens de klager is aangevoerd, ontoereikend is gemotiveerd.

De rechtbank heeft vastgesteld dat onder de klager op grond van artikel 94 Sv beslag is gelegd op het in het klaagschrift bedoelde voertuig. Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag dat is gelegd op grond van artikel 94 Sv, moet de rechter a. beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert en, zo nee, b. de teruggave van het in beslag genomen voorwerp gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering houdt hierbij verband met het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat. Bij die belangen kan het gaan om het aan de dag brengen van de waarheid – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om het aantonen van wederrechtelijk verkregen voordeel. Het belang van strafvordering vordert ook het voortduren van het beslag als niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 aanhef en onder 4° Sr in samenhang met artikel 552f Sv.

De rechtbank heeft vastgesteld dat de tenaamstelling van het op 18 augustus 2023 onder de klager in beslag genomen voertuig op 21 april 2023 is geëindigd, dat het voertuig ten tijde van de inbeslagneming niet op naam van de klager stond, dat de klager geen kentekenbewijs of bewijs van tenaamstelling heeft overgelegd en dat er tegen de klager een verdenking bestaat wegens het rijden zonder een geldige tenaamstelling, waarover het openbaar ministerie nog een beslissing moet nemen. Op basis van deze vaststellingen heeft de rechtbank geoordeeld

dat het strafvorderlijk belang van de waarheidsvinding zich verzet tegen opheffing van het beslag. Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, gelet op wat de raadsman van de klager bij de behandeling van het klaagschrift in raadkamer heeft aangevoerd en in aanmerking genomen dat niet door de rechtbank is vastgesteld dat nader onderzoek aan het voertuig nodig is.

Het cassatiemiddel slaagt.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 15-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1121

**Zaaknummer:** 24/00899

**Rechters:** V. van den Brink, T.B. Trotman en R. Kuiper

**Advocaten:** J.J. Jaspers

**Wetsartikelen:** 94 Sv, 552a Sv, 552f Sv en 36b Sv

RECHTSPRAAK

## **Heeft de verdachte de aangiften omzetbelasting ‘onjuist of onvolledig’ gedaan?**

### ***Heeft de verdachte de aangiften omzetbelasting ‘onjuist of onvolledig’ gedaan?***

Het cassatiemiddel komt op tegen het oordeel van het hof dat de verdachte de in de bewezenverklaring onder 1 genoemde aangiften omzetbelasting ‘onjuist of onvolledig’ heeft gedaan.

Voor zover het cassatiemiddel ervan uitgaat dat het hof heeft geoordeeld dat deze aangiften omzetbelasting telkens onjuist of onvolledig zijn gedaan op de enkele grond dat ‘in de keten [van afnemers] uiteindelijk ergens (opzettelijk) geen btw wordt afgedragen’ of dat ‘de werkelijke afnemer van de goederen buiten beeld raakt/grotendeels is verhuld’, berust het op een verkeerde lezing van het bestreden arrest. Het hof heeft immers geoordeeld dat de verdachte en haar mededaders de btw-fraude zelf hebben gepleegd, in die zin dat zij wisten dat de vele verschillende Britse vennootschappen aan wie de verdachte met toepassing van het nultarief factureerde, niet aan hun daaruit voortvloeiende btw-verplichtingen zouden voldoen, zodat de verdachte en haar mededaders dit tarief niet hadden mogen toepassen. In zoverre is het cassatiemiddel tevergeefs voorgesteld.

Voor zover het cassatiemiddel klaagt over de begrijpelijkheid van dit oordeel, geldt het volgende.

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, terwijl zij tevoren bekend was met (het risico van) btw-fraude met schroot in het Verenigd Koninkrijk, in de periode van 27 augustus 2015 tot en met 22 december 2017 tientallen miljoenen euro’s aan vele verschillende Britse vennootschappen heeft gefactureerd voor metaalschroot. Daarbij was opvallend dat de btw-identificatienummers van de Britse vennootschappen aan wie de verdachte en haar mededaders hebben gefactureerd na verloop van tijd (vrijwel) steeds werden ingetrokken en dat die vennootschappen ook werden ontbonden.

Uit nader onderzoek naar twaalf van deze vennootschappen is gebleken dat geen van deze

vennootschappen heeft voldaan aan haar fiscale verplichtingen, dat zij veelal namen en/of doelstellingen hadden die niet in verband kunnen worden gebracht met de handel in schroot en dat de Britse belastingdienst in tien van die gevallen geen contact heeft kunnen krijgen met deze vennootschappen. In de twee overige gevallen heeft de bestuurder van de vennootschap aangegeven een paar jaar niets met zijn bedrijf te hebben gedaan, of niet te weten van handel met Nederlandse bedrijven, wat naar het oordeel van het hof bijzonder is, gelet op de omzet die in korte tijd zou moeten zijn gerealiseerd.

De verklaring van mededader [medeverdachte 3] dat de verdachte zaken heeft gedaan met 'bekende ondernemingen die al langer bestaan, waar we de directeuren van kennen en waarvan deze directeuren ook langs kwamen bij [verdachte] BV' valt volgens het hof met de constatering die over deze ondernemingen zijn gedaan niet te rijmen.

Verder heeft het hof vastgesteld dat de verdachte na verloop van tijd zonder zakelijke argumenten eerst mededader [A] B.V. en daarna mededader [D] B.V. als tussenschakels naar voren heeft geschoven. De verdachte had met die bedrijven een ongebruikelijk vergaande, niet bij een zakelijke relatie passende bemoeienis en alle betalingen die deze bedrijven van de Britse vennootschappen hebben ontvangen zijn (bijna) een-op-een overgeboekt naar de verdachte, wat niet uit een zakelijke relatie te verklaren is.

Op grond van dit alles heeft het hof de conclusie getrokken dat 'voor het totaalbeeld van de Britse vennootschappen' geen andere logische verklaring bestaat dan dat zij vehikels zijn geweest voor het plegen van btw-fraude. Doordat zij 'lege hulzen' c.q. katvangers waren aan wie het schroot niet kan zijn geleverd, is grotendeels verhuld wie de werkelijke afnemers van het schroot zijn geweest.

Gelet op dit alles kon het volgens het hof niet anders zijn dan dat de verdachte en haar mededaders hebben geweten van de btw-fraude, maar dat zij desondanks facturen hebben uitgereikt aan anderen dan de onbekend gebleven werkelijke afnemers. Daardoor hebben zij zelf btw-fraude gepleegd.

Dat oordeel is toereikend gemotiveerd. Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1096

**Zaaknummer:** 24/02468

**Rechters:** V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en T.B. Trotman

**Advocaten:** prof. mr. J.S. Nan



**Wetsartikelen:** 69 AWR

RECHTSPRAAK

## **Kon de rechtbank oordelen dat de verbeurdverklaring niet hoogst onwaarschijnlijk is?**

### ***Kon de rechtbank oordelen dat de verbeurdverklaring niet hoogst onwaarschijnlijk is?***

Het cassatiemiddel keert zich tegen de ongegrondverklaring van het klaagschrift.

Het cassatiemiddel slaagt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2, 3.6 en 3.7.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1094

**Zaaknummer:** 23/02429

**Rechters:** M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

**Advocaten:** D.J.M. Dammers

**Wetsartikelen:** 552a Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

## **Verrassingsbeslissing en bewijsklachten.**

### ***Verrassingsbeslissing en bewijsklachten.***

#### **Beoordeling van het eerste cassatiemiddel**

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof tot een bewezenverklaring en strafoplegging kwam zonder de verdediging in staat te stellen inhoudelijk te reageren op de voorgenomen bewezenverklaring. Daartoe wordt gesteld dat het hof een ‘verrassingsbeslissing’ heeft genomen waarop de verdediging niet bedacht kon zijn.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.1 en 2.2.

Voor zover in de cassatieschriftuur nog wordt ingegaan op de (mogelijke) gevolgen van de zienswijze van het VN-Mensenrechtencomité van 26 juli 2022, CCPR/C/135/D/3256/2018 in de zaak van *Jaddoe/Nederland*, behoeft dat geen nadere bespreking en volstaat de Hoge Raad met een verwijzing naar het arrest van 24 januari 2023, ECLI:NL:HR:2023:40.

#### **Beoordeling van het tweede cassatiemiddel**

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 tweede volzin Sv niet in het bijzonder de redenen heeft opgegeven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt over het gebruik voor het bewijs van app-gesprekken in de groepsapp ‘[...]’.

Het hof heeft uit de voor het bewijs gebruikte app-gesprekken waaraan de verdachte deelnam, zoals weergegeven onder 3.2.2, afgeleid ‘dat deze zien op de handel die aan de Britse vennootschappen is gefactureerd’. Die conclusie is in het onder 3.2.3 weergegeven standpunt niet bestreden. In zijn (eind)conclusie heeft het hof die app-gesprekken – die dateren van ruim vóór de bewezen verklaarde periode, toen [D] B.V. (hierna: [D]) nog niet bestond – niet genoemd. Het al dan niet bestaan van een in het standpunt besproken ‘prijsval’ heeft in de bewijsvoering in het geheel geen rol gespeeld. Voor zover wat de raadsman op de terechtzitting over de app-gesprekken naar voren heeft gebracht moet worden opgevat als een

‘uitdrukkelijk onderbouwd standpunt’, is het hof daarvan dus niet afgeweken.

Het cassatiemiddel faalt.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1103

**Zaaknummer:** 24/02491

**Rechters:** V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en T.B. Trotman

**Advocaten:** W. de Vries

**Wetsartikelen:** 359 Sv

RECHTSPRAAK

## **Zijn rapporten van deskundige voldoende recent om afwijzing van verzoek te kunnen dragen?**

### ***Zijn rapporten van deskundige voldoende recent om afwijzing van verzoek te kunnen dragen?***

Het cassatiemiddel klaagt onder meer dat de afwijzing door het hof van het door de verdediging gedane herhaalde verzoek tot het horen van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] als getuigen, ontoereikend is gemotiveerd.

#### **Relevante rechtspraak van de Hoge Raad**

Op grond van artikel 288 lid 1 aanhef en onder b Sv kan de rechter van het verhoor van een niet-verschenen getuige afzien als het gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van de getuige door het afleggen van een verklaring op de terechtzitting in gevaar wordt gebracht en het voorkomen van dit gevaar zwaarder weegt dan het belang om de getuige op de terechtzitting te kunnen ondervragen. Dat betekent dat de rechter, als hij de in artikel 288 lid 1 onder b Sv genoemde gronden aanwezig acht, het belang van de getuige zwaarder mag laten wegen dan het recht van de verdachte om die getuige te (doen) ondervragen.

De vraag of het in artikel 288 lid 1 onder b Sv genoemde gegronde vermoeden bestaat dat de gezondheid of het welzijn van de getuige door het afleggen van een verklaring op de terechtzitting in gevaar wordt gebracht, moet worden beantwoord tegen de achtergrond van het in artikel 6 EVRM gegarandeerde recht van de verdachte op een eerlijk proces. Daaruit volgt dat de rechter zijn oordeel ten aanzien van het belang van de getuige moet motiveren aan de hand van concrete feiten en omstandigheden, zoals het oordeel van een deskundige (vgl. EHRM 10 november 2005, nr. 54789/00, par. 69 en 72 (*Bocos-Cuesta/Nederland*), en HR 6 juli 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL9001).

Bij de toetsing in cassatie van de beslissing om op grond van artikel 288 lid 1 aanhef en onder b Sv het verzoek tot het horen van een getuige af te wijzen kan een rol spelen of de rechter zich heeft uitgelaten over de mogelijkheid om bij het horen als getuige maatregelen te treffen ter bescherming van het belang van de gezondheid of het welzijn van de getuige (vgl. HR 17 maart

2020, ECLI:NL:HR:2020:446).

### **Beoordeling van de klacht**

Het hof heeft in zijn arrest van 9 oktober 2023 het verzoek om [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] als getuigen te horen afgewezen op de in artikel 288 lid 1 onder b Sv genoemde grond en hun verklaringen voor het bewijs gebruikt. Het hof heeft overwogen dat het voorkomen van gevaar voor hun gezondheid en welzijn zwaarder weegt dan het belang van de verdediging om hen te kunnen ondervragen. Aan dat oordeel heeft het hof, kort gezegd, ten grondslag gelegd dat de door de raadsheer-commissaris benoemde gedragsdeskundige [betrokkene 2] op 14 oktober 2019 heeft gerapporteerd dat het welzijn van [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] ernstig kan worden geschaad als zij in deze strafzaak als getuigen een verklaring moeten afleggen. Het hof heeft verder vastgesteld – gebaseerd op de inhoud van de rapporten van de gedragsdeskundige – dat dit gevaar voor de getuigen is verbonden aan een verhoor ‘in welke vorm dan ook’.

In verband met het tijdsverloop sinds de voormelde rapporten heeft het hof overwogen dat het ‘geen aanleiding [heeft] om te veronderstellen dat de (psychische) gezondheidsrisico’s voor [slachtoffer 1] en [slachtoffer 2] bij een nieuw verhoor in welke vorm dan ook’ ten tijde van de uitspraak van het hof niet meer aanwezig of sterk verminderd zijn.

Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk gezien het tijdsverloop van bijna vier jaren tussen de totstandkoming van de genoemde rapporten van de gedragsdeskundige van 14 oktober 2019 en de afwijzing van het verzoek door het hof op 9 oktober 2023, en in aanmerking genomen dat het hof niet (bijvoorbeeld door middel van een nader bericht van een gedragsdeskundige) is nagegaan of de in de rapporten beschreven belemmeringen om als getuigen te kunnen worden gehoord nog actueel waren en of er mogelijkheden waren deze belemmeringen weg te nemen of te beperken zodat de verdediging het ondervragingsrecht ten aanzien van deze getuigen zou kunnen uitoefenen.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1046

**Zaaknummer:** 23/04062

**Rechters:** V. van den Brink, T.B. Trotman en R. Kuiper

**Advocaten:** J. Kuijper

**Wetsartikelen:** 6 EVRM en 288 Sv

RECHTSPRAAK

**Is de verjaring gestuit door het opnemen in BETIP-systeem van gegevens over ten laste van de verdachte gewezen uitspraak?**

***Is de verjaring gestuit door het opnemen in BETIP-systeem van gegevens over ten laste van de verdachte gewezen uitspraak?***

Het cassatiemiddel voert aan dat het recht tot strafvordering wegens verjaring is vervallen.

Aan de verdachte is onder 1 en 2 ten laste gelegd, kort gezegd, niet-naleving van het bepaalde bij artikel 70 lid 1 van de Wet personenvervoer 2000, gepleegd op 27 november 2015 onderscheidenlijk op 30 oktober 2015. Het hof heeft bij arrest van 21 november 2017 het ten laste gelegde bewezen verklaard en de verdachte veroordeeld tot telkens één week hechtenis.

De hiervoor genoemde feiten zijn bij artikel 70 in samenhang met artikel 101 Wet personenvervoer 2000 strafbaar gesteld als overtreding.

Bij de stukken bevindt zich een ‘Mededeling uitspraak (O.V.)’ van het Ressortsparket Arnhem-Leeuwarden, die op 26 mei 2021 aan een medewerker van het openbaar ministerie is uitgereikt. Uit de stukken blijkt niet dat gedurende drie jaren daaraan voorafgaand een daad van vervolging is verricht. De in artikel 70 lid 1 aanhef en onder 1<sup>o</sup> Sr bepaalde termijn van verjaring is dus verstreken, zodat het recht tot strafvordering is vervallen.

Op grond van de door de advocaat-generaal ingewonnen inlichtingen moet worden aangenomen dat het aan de cassatieakte gehechte stuk op 6 december 2023 aan de verdachte in persoon is uitgereikt. Dit stuk bevat een uitdraai van de op 15 april 2020 in het BETIP-systeem (een landelijke databank voor stukken die in persoon betekend moeten worden) opgenomen gegevens betreffende de ten laste van de verdachte gewezen uitspraak. Op 15 april 2020 is de verjaring niet gestuit, omdat het uitsluitend opnemen in het BETIP-systeem van gegevens over een ten laste van de verdachte gewezen uitspraak niet kan worden aangemerkt als een daad van vervolging in de zin van artikel 72 lid 1 Sr.

De Hoge Raad zal het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging.

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1090

**Zaaknummer:** 23/04967

**Rechters:** V. van den Brink, A.E.M. Röttgering en R. Kuiper

**Advocaten:** H.M.W. Daamen

**Wetsartikelen:** 70 Sr en 72 Sr



RECHTSPRAAK

## **Had de verdachte wetenschap van de aanwezigheid van het wapen in de rugzak?**

### ***Had de verdachte wetenschap van de aanwezigheid van het wapen in de rugzak?***

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het voorhanden hebben van een vuurwapen, en in het bijzonder over het oordeel van het hof dat de verdachte zich in meerdere of mindere mate bewust moet zijn geweest van de aanwezigheid van het wapen in de rugzak.

Voor een veroordeling wegens het – als pleger – voorhanden hebben van een wapen of munitie is vereist dat de verdachte het wapen of de munitie bewust aanwezig had. De in de rechtspraak van de Hoge Raad in dit verband gebruikte aanduiding van ‘een meerdere of mindere mate’ van bewustheid geeft aan dat de verdachte zich bewust was van de (waarschijnlijke) aanwezigheid van het wapen of de munitie, zonder dat die bewustheid zich hoeft uit te strekken tot de specifieke eigenschappen en kenmerken van het wapen of de munitie of tot de exacte locatie van dat wapen of die munitie. Voor het bewijs van dergelijke bewustheid geldt dat daarvan ook sprake kan zijn in een geval dat het niet anders kan dan dat de verdachte zulke bewustheid heeft gehad.

Verder vergt het aanwezig hebben van een wapen of munitie dat de verdachte feitelijke macht over het wapen of de munitie kan uitoefenen in de zin dat hij daarover kan beschikken. Daarvoor hoeft het wapen of de munitie zich niet noodzakelijkerwijs in de directe nabijheid van de verdachte te bevinden. In bijzondere gevallen volstaat de enkele mogelijkheid tot het uitoefenen van feitelijke macht over het wapen of de munitie niet voor het oordeel dat de verdachte dat wapen of die munitie voorhanden had in de zin van artikel 26 lid 1 WWM. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer iemand onverhoeds of ongewild kortstondig een wapen of munitie van een ander in handen krijgt of wanneer iemand onverwacht kennis krijgt van de aanwezigheid in zijn nabijheid van een wapen of munitie van een ander, terwijl hij redelijkerwijs daarvan niet direct afstand kan nemen. (Vgl. HR 31 maart 2020, ECLI:NL:HR:2020:504.)

Het hof heeft het volgende vastgesteld. Terwijl politieagenten bezig waren met het fouilleren

van een groep jongens, mengden andere jongens – onder wie de verdachte – zich in de groep. De verdachte was naar die groep gegaan ‘om hen uit de problemen te halen’. Er werd een rugzak in zijn richting gegooid, de verdachte ving die rugzak en rende er mee weg van de politie. Tijdens het rennen liet de verdachte de rugzak vallen. In de rugzak zijn een bruin samengeperst blok dat vermoedelijk hasj bevatte, een masker en het in de bewezenverklaring genoemde vuurwapen aangetroffen. Het hof heeft in dit verband overwogen dat de verdachte heeft geprobeerd de rugzak te onttrekken aan de politie en dat de rugzak met dat doel aan hem is overhandigd.

Het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte – met het in de hierboven omschreven situatie weghouden van de rugzak voor de politie, zonder te controleren wat de inhoud ervan was – bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de rugzak verboden voorwerpen bevatte, en dat de verdachte voorwaardelijk opzet heeft gehad op het voorhanden hebben van een wapen ‘en zich in die zin in meerdere of mindere mate bewust moet zijn geweest van de aanwezigheid van het wapen in de rugzak’, getuigt in het licht van wat hiervoor is vooropgesteld niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1074

**Zaaknummer:** 23/00651

**Rechters:** M.J. Borgers, Y. Buruma en T. Kooijmans

**Advocaten:** M.A.C. de Bruijn

**Wetsartikelen:** 26 WWM

RECHTSPRAAK

## **Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?**

### ***Is het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen?***

Het cassatiemiddel voert aan dat wat betreft het onder 4 ten laste gelegde feit het recht tot strafvordering wegens verjaring is vervallen.

Aan de verdachte is onder 4 – zakelijk weergegeven – ten laste gelegd het op een of meer tijdstippen in of omstreeks de periode van 14 juli 2011 tot en met 5 november 2013:

- primair: feitelijk leiding geven aan het door [A] B.V. (mede)plegen van overtreding van een voorschrift gesteld bij artikel 2:96 lid 1 Wft, opzettelijk begaan, terwijl de genoemde rechtspersoon van dit misdrijf een gewoonte heeft gemaakt;
- subsidiair: (mede)plegen van overtreding van een voorschrift gesteld bij artikel 2:96 lid 1 Wft, opzettelijk begaan, terwijl de verdachte van dit misdrijf een gewoonte heeft gemaakt.

Het hiervoor vermelde feit is bij artikel 2:96 lid 1 Wft in samenhang met artikel 1 aanhef en onder 2<sup>o</sup>, artikel 2 lid 1 en artikel 6 lid 1 aanhef en onder 2<sup>o</sup> (oud) van de Wet op de economische delicten strafbaar gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren is gesteld.

Op grond van artikel 70 lid 1 aanhef en onder 2<sup>o</sup> in samenhang met artikel 72 lid 2 Sr beloopt de verjaringstermijn in dit geval ten hoogste twee maal zes jaren.

Daarom is wat betreft het onder 4 ten laste gelegde feit het recht tot strafvordering wegens verjaring vervallen voor zover dat feit volgens de tenlastelegging is begaan meer dan twaalf jaren voordat de Hoge Raad uitspraak doet.

De Hoge Raad zal wat betreft het onder 4 ten laste gelegde feit het openbaar ministerie niet-ontvankelijk verklaren in de vervolging van dat feit, om doelmatigheidsredenen ook voor zover dat feit na de uitspraak van de Hoge Raad nog niet is verjaard. Gelet op de hiervoor weergegeven overweging van het hof over de strafoplegging, is er immers geen grond voor terugwijzing van de zaak.

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1087

**Zaaknummer:** 23/02725

**Rechters:** V. van den Brink, Y. Buruma en T. Kooijmans

**Advocaten:** R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

**Wetsartikelen:** 70 Sr en 72 Sr

RECHTSPRAAK

**Heeft het hof ten onrechte het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afgewezen?**

***Heeft het hof ten onrechte het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak afgewezen?***

Het cassatiemiddel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Een aanhoudingsverzoek kan op de terechtzitting worden gedaan door de verdachte of door zijn raadsman die daartoe door de verdachte op grond van artikel 279 Sv is gemachtigd. Ook de raadsman die niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging van de verdachte die op de terechtzitting niet is verschenen, kan daar een aanhoudingsverzoek doen voor zover dat verzoek wordt gedaan met het oog op het effectueren van het aanwezigheidsrecht van de verdachte of om de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging alsnog te verkrijgen. Op grond van artikel 329 en 330 Sv wordt beslist op het verzoek nadat het openbaar ministerie daarover is gehoord.

De verdachte of zijn raadsman moet concreet de omstandigheid aanvoeren die aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag ligt. Als zo'n omstandigheid niet wordt aangevoerd, mag de rechter het verzoek om die reden afwijzen.

In de regel mag van de verdachte of zijn raadsman worden gevergd dat hij (alsnog) de gegevens verstrekt die de rechter met het oog op de te nemen beslissing noodzakelijk acht. Als de rechter de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet zonder meer aannemelijk acht, kan hij gevolgen verbinden aan de omstandigheid dat het verzoek onvoldoende met bewijsstukken is onderbouwd en/of niet (voldoende) aan de door hem gevraagde aanvulling is voldaan.

Voor het oordeel dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is, volstaat echter niet steeds de vaststelling dat die omstandigheid onvoldoende is onderbouwd. Het is immers mede afhankelijk van de aard van de aangevoerde reden – in het bijzonder of het gaat om een omstandigheid die zich onverwacht aandient, bijvoorbeeld in

verband met ziekte van de verdachte – of, voordat wordt beslist op het verzoek, gelegenheid moet worden geboden het verzoek nader toe te lichten en/of op een later moment (alsnog) bewijsstukken over te leggen. De rechter kan echter het bieden van die gelegenheid en het nemen van een beslissing over de aannemelijkheid van de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, achterwege laten op grond van zijn oordeel dat wat is aangevoerd – als dat juist zou zijn – in de hierna weer te geven belangenafweging niet tot toewijzing van het verzoek leidt.

Nadat in voorkomende gevallen gelegenheid is geboden voor een nadere toelichting of het overleggen van bewijsstukken, kan de rechter het verzoek al – dat wil zeggen: zonder tot die belangenafweging over te gaan – afwijzen op de grond dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is.

Wanneer zich niet het geval voordoet dat de omstandigheid die aan het verzoek ten grondslag is gelegd, niet aannemelijk is geoordeeld, moet de rechter een afweging maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek op de terechtzitting betrokken belangen. Het gaat daarbij om het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn in artikel 6 lid 3 EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht – waaronder het recht om zich in zijn afwezigheid op de terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde raadsman te doen verdedigen – en, kort gezegd, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting. Van deze afweging, waarbij de aan het aanhoudingsverzoek ten grondslag gelegde omstandigheden moeten worden betrokken, moet de rechter in geval van afwijzing van het verzoek blijk geven in de motivering van zijn beslissing. (Vgl. in iets andere bewoordingen HR 12 november 2019, ECLI:NL:HR:2019:1737.)

De raadvrouw heeft ter onderbouwing van het aanhoudingsverzoek aangevoerd dat zij drie dagen voor de zitting met de verdachte had afgesproken dat hij aanwezig zou zijn, dat zij hem voorafgaand aan de zitting telefonisch niet kon bereiken terwijl dat normaal gesproken direct lukt, en dat zij daarom vermoedt dat er iets aan de hand is. Zij heeft daarnaast gesteld dat de verdachte gebruik wil maken van zijn aanwezigheidsrecht omdat hij wil laten zien dat het goed met hem gaat. Het hof heeft het aanhoudingsverzoek afgewezen, omdat het belang van een spoedige berechting van de zaak zwaarder weegt dan het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn aanwezigheidsrecht. Het hof heeft bij die belangenafweging betrokken dat de verdachte op de hoogte was van de zitting, hij de raadvrouw niet nader heeft geïnformeerd en overmacht niet aannemelijk is geworden.

Het hof heeft bij de beoordeling van het aanhoudingsverzoek kennelijk tot uitgangspunt genomen dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde reden – te weten dat de verdachte vermoedelijk door een onverwachte gebeurtenis niet op de zitting aanwezig kan zijn –

aannemelijk is, waarna het hof de afwijzing heeft gegrond op een belangenafweging. Voor zover het hof in deze belangenafweging heeft betrokken dat de verdachte niet zijn raadsvrouw heeft geïnformeerd over de reden voor afwezigheid en dat het ‘in geen enkel opzicht’ aannemelijk is dat de verdachte als gevolg van overmacht niet aanwezig kan zijn op de zitting, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk, gelet op wat de raadsvrouw heeft aangevoerd over de redenen waarom kan worden vermoed dat er iets met de verdachte aan de hand is en in aanmerking genomen dat de raadsvrouw geen gelegenheid is geboden het verzoek op een later moment nader te onderbouwen. Daarnaast heeft het hof in de belangenafweging niet het door de raadsvrouw gestelde belang betrokken dat de verdachte van zijn aanwezigheidsrecht gebruik wil maken om te laten zien dat het goed met hem gaat. De afwijzing van het aanhoudingsverzoek is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1073

**Zaaknummer:** 24/02773

**Rechters:** M.J. Borgers, C. Caminada en F. Posthumus

**Advocaten:** M.P. Biesbroek

**Wetsartikelen:** 279 Sv, 329 Sv en 330 Sv

RECHTSPRAAK

## **Voldoet het beslag aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit?**

### ***Voldoet het beslag aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit?***

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de verwerping door de rechtbank van het verweer dat de voortdurend van het beslag niet voldoet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit.

De rechter is bij de beoordeling van het beklag over de inbeslagneming niet verplicht ambtshalve te onderzoeken of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Als echter door of namens de klager wordt aangevoerd dat zijn persoonlijke belangen bij de opheffing van het beslag zwaarder moeten wegen dan het met artikel 94 en/of 94a Sv nagestreefde strafvorderlijk belang bij het voortduren daarvan, kan de rechter gehouden zijn blijf te geven van zo'n onderzoek.

De vraag wanneer de rechter blijf moet geven van een onderzoek naar de vraag of voortzetting van het beslag in overeenstemming is met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit, en – als dat het geval is – welke eisen moeten worden gesteld aan de motivering van zijn beslissing, laat zich niet in algemene zin beantwoorden, maar is afhankelijk van de concrete onderbouwing en de indringendheid van de door of namens de klager aangevoerde argumenten. Ook is van belang wat daarover door het openbaar ministerie wordt ingebracht. Verder komt betekenis toe aan het tijdsverloop sinds de beslaglegging en aan de termijn waarbinnen een beslissing in de hoofdzaak of in de ontnemingsprocedure redelijkerwijs valt te verwachten. Naarmate meer tijd is verstreken – en de klager dus al langer door het beslag wordt getroffen – kan meer gewicht toekomen aan de persoonlijke belangen van de klager bij de opheffing van het beslag. (Vgl. HR 31 januari 2023, ECLI:NL:HR:2023:128, r.o. 2.4.1 en 2.4.2.)

Namens de klager is kort gezegd aangevoerd dat de klager vader is van drie jonge kinderen en kostwinner is van zijn gezin, dat hij in grote financiële problemen verkeert en dat het in het bijzonder van groot belang is dat hij over zijn chauffeurspas beschikt om zijn werkzaamheden uit te voeren en inkomen te genereren.



De rechtbank heeft geoordeeld dat de voortdurend van het beslag voldoet aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit en heeft het klaagschrift ongegrond verklaard. Dat oordeel is niet toereikend gemotiveerd in het licht van wat eerder is vooropgesteld. Daarbij is van belang dat de rechtbank niet kenbaar in haar overwegingen heeft betrokken wat namens de klager naar voren is gebracht over de aanmerkelijke (financiële) gevolgen van het voortduren van het beslag, in het bijzonder vanwege de omstandigheid dat de klager de chauffeurspas nodig heeft om te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin. De enkele overweging van de rechtbank dat gelet op 'de ernst van de verdenking enerzijds en de door klager aangevoerde persoonlijke belangen anderzijds' geen strijd bestaat met de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit, volstaat in dit opzicht niet.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1071

**Zaaknummer:** 23/04227

**Rechters:** M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en C.N. Dalebout

**Advocaten:** D.J.M. Dammers

**Wetsartikelen:** 94 Sv, 94a Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

## **Uitleveringsverzoek.**

### ***Uitleveringsverzoek.***

#### **Het verzoek tot uitlevering**

Het verzoek tot uitlevering is gedaan bij Diplomatic Note nr. 073/21 van 21 juli 2021 van de ambassade van de Verenigde Staten van Amerika in Den Haag.

Door de verzoekende staat zijn onder meer overgelegd:

- a. een Affidavit in support of request for extradition van 18 juni 2021 van [betrokkene 1], Assistant United States Attorney van het Southern District of California;
- b. een Warrant for arrest van 28 mei 2021 van [betrokkene 2], Clerk of the Court van het United States District Court for the Southern District of California;
- c. de tekst van de relevante Amerikaanse wetsbepalingen.

Verder bevindt zich bij de stukken een Superseding Indictment van 16 december 2022 van de Grand Jury van het United States District Court for the Southern District of California.

#### **Beoordeling van het verzoek tot uitlevering**

Op het verzoek is van toepassing het Uitleveringsverdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika (hierna: Verdrag) zoals gewijzigd bij het Verdrag bevattende het instrument bedoeld in artikel 3 lid 2 van de Overeenkomst betreffende uitlevering tussen de Verenigde Staten van Amerika en de Europese Unie, ondertekend in Washington op 25 juni 2003.

De persoon die is gehoord op de zitting van de Hoge Raad, heeft verklaard dat hij is [de opgeëiste persoon], de persoon op wie het verzoek tot uitlevering betrekking heeft, en dat hij de Nederlandse en de Pakistaanse nationaliteit bezit.

Het verzoek strekt tot uitlevering met als doel de vervolging van de opgeëiste persoon voor de feiten die nader zijn omschreven in de onder 2.1 onder a vermelde Affidavit:

‘conspiring with each other and others to violate the Racketeering Influenced and Corrupt Organizations (RICO) Act, 18 U.S.C. § 1962(d), through a pattern of racketeering activity consisting of: (a) multiple offenses involving trafficking in controlled substances in violation of 21 U.S.C. §§ 841, 846, 952, 953, 959, 960, and 963; (b) multiple acts indictable under 18 U.S.C. § 1512 (obstruction of justice); and (c) multiple offenses involving the laundering of proceeds from the trafficking in controlled substances, in violation of 18 U.S.C. § 1956.’

Deze feiten, die op grond van artikel 2 lid 1 aanhef en onder b Verdrag tot uitlevering kunnen leiden, zijn volgens het recht van de verzoekende staat strafbaar gesteld met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar. Naar Nederlands recht kunnen deze feiten op grond van artikel 140 en/of 42obis van het Wetboek van Strafrecht en/of artikel 10, 10a, 11 en/of 11b van de Opiumwet ook worden bestraft met een vrijheidsstraf van meer dan een jaar. Aan de vereisten van artikel 2 Verdrag inzake de dubbele strafbaarheid is dus voldaan.

De raadslieden van de opgeëiste persoon hebben primair betoogd dat de uitlevering ontoelaatbaar moet worden verklaard omdat de door de verzoekende staat overgelegde stukken niet voldoen aan de eisen van artikel 9 lid 2 aanhef en onder b en e Verdrag.

Op grond van artikel 9 lid 2 aanhef en onder b Verdrag moet bij het verzoek tot uitlevering een uiteenzetting worden gevoegd van de betreffende feiten, met inbegrip, zo mogelijk, van het tijdstip waarop en de plaats waar het misdrijf werd gepleegd. De door de verzoekende staat overgelegde stukken voldoen aan deze eis, in het bijzonder gelet op wat de onder 2.1 onder a genoemde Affidavit inhoudt over de strafbare feiten waarbij de opgeëiste persoon betrokken zou zijn als internationaal distributeur van Anomcommunicatiemiddelen en de locaties die verband houden met deze strafbare feiten, alsmede de data die in die Affidavit als pleegdata worden genoemd.

Verder moeten op grond van artikel 9 lid 2 aanhef en onder e Verdrag de wetsbepalingen die rechtsmacht toekennen, bij het verzoek tot uitlevering worden gevoegd als het strafbare feit buiten het grondgebied van de verzoekende staat werd gepleegd. Dat geval doet zich hier niet voor, omdat de feiten waarvoor de uitlevering wordt verzocht, zoals deze zijn omschreven in de onder 2.1 onder a genoemde Affidavit, mede zijn begaan op het grondgebied van de verzoekende staat. De overlegging van de in artikel 9 lid 2 aanhef en onder e Verdrag bedoelde wetsbepalingen is daarom niet vereist.

De door de verzoekende staat overgelegde stukken voldoen ook aan de overige eisen van artikel 9 lid 2 en 3 Verdrag.

### **Beslissing op verzoeken**

Subsidiair hebben de raadslieden verzoeken gedaan om aanhouding van de behandeling van het uitleveringsverzoek.

De raadslieden van de opgeëiste persoon hebben allereerst verzocht om de behandeling van het uitleveringsverzoek aan te houden om de verzoekende staat om aanvullende informatie te vragen over de specifieke strafbare gedragingen waarvan de opgeëiste persoon wordt verdacht. Aan het verzoek is ten grondslag gelegd dat de door de verzoekende staat overgelegde stukken niet voldoen aan artikel 9 lid 2 aanhef en onder b Verdrag.

Uit wat hiervoor is overwogen, volgt dat en waarom de Hoge Raad dit verzoek afwijst.

Verder hebben de raadslieden verzocht om aanhouding van de behandeling van het uitleveringsverzoek om de verzoekende staat om aanvullende informatie te vragen over de verdenkingen in het uitleveringsverzoek en om het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de zaak C-641/23, waarin door de rechtbank Amsterdam prejudiciële vragen zijn gesteld, af te wachten. Aan het verzoek is ten grondslag gelegd dat die aanvullende informatie en dat arrest, gelet op de mogelijke overlap tussen de feiten waarvoor de uitlevering van de opgeëiste persoon is verzocht en strafbare feiten waarvoor de opgeëiste persoon in Nederland wordt vervolgd, van belang zijn voor het door de Hoge Raad aan de minister van Justitie en Veiligheid uit te brengen advies over het aan het verzoek tot uitlevering te geven gevolg.

Dit verzoek wordt afgewezen. Daarbij neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de prejudiciële vragen die de rechtbank Amsterdam in de zaak C-641/23 heeft gesteld aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet betrekking hebben op het uitleveringsrecht, maar op de procedure van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie en de erkenning van een in een andere lidstaat van de Europese Unie gewezen vonnis waarbij een vrijheidsstraf is opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan. Verder neemt de Hoge Raad in aanmerking dat de mogelijkheid dat in Nederland een strafvervolging loopt voor een feit dat ook in het uitleveringsverzoek is betrokken, aan een toelaatbaarverklaring door de uitleveringsrechter niet in de weg staat. De beoordeling op grond van artikel 9 lid 1 aanhef en onder a van de Uitleveringswet of (vervolgens) de uitlevering in verband met een lopende strafvervolging niet kan worden toegestaan, komt immers toe aan de minister van Justitie en Veiligheid.

---

**Instantie:** Hoge Raad

**Datum uitspraak:** 08-07-2025

**ECLI:** ECLI:NL:HR:2025:1092

**Zaaknummer:** 24/04404

**Rechters:** V. van den Brink, T. Kooijmans en F. Posthumus

**Wetsartikelen:**